

varint for Foranstaltninger til Vættelse for Landbruget og til Fremme af Landbrugets Interesser, og det ærede Medlem udtalte — dersom jeg forstod ham ret — som sin bestemte Formening, at der ikke vilde kunne være Tale om under det nuværende Ministerium at se saadanne Ønsker fyldestgjorte. Det var en for mig meget mærkværdig Øtring, naar man ser hen til, at flere af det nuværende Ministeriums Medlemmer selv ere Landbrugere, store Landbrugere, at saa Ministeriet skulde savne den fornødne Interesse for Landbruget, til at fornuftige Foranstaltninger til Landbrugets Fremme ikke skulde kunne bringes til Bæje under det nuværende Ministerium. Men ganske vist gaar denne personlige Interesse, som et Flertal af Ministeriet har i Landbruget, ikke saa vidt, saa vi ønske at fremme disse Interesser paa andre Samfundsklassers Beføstning, noget som i øvrigt jo ogsaa er udtalt af Lederne af den store Landbrugsbevægelse, der har været til Stede nu i Sommerens Løb — og det blev gentagende udtalt af dem — at det heller ikke var deres Mening, at det, som skal gøres for Landbruget, skal betales af eller i alt Fald komme andre Samfundsklasser til Skade. Jeg tror altsaa, at naar det ærede Medlem udtalte, at han ikke ventede nogen Foranstaltning gennemført til Fordel for Landbruget under det nuværende Ministerium — muligvis har jeg misforstaaet det ærede Medlem, men saadan opfattede jeg det — saa ser jeg ikke rettere, end at det i alt Fald savner enhver virkelig Begrundelse, og jeg vil ogsaa erindre om, at der under dette Ministerium er vedtaget baade Love og Bevillinger om masse til Landbrugets Fremme. Det ærede Medlem mindede selv — ikke i denne Forbindelse, men for at erindre et andet æret Medlem om hans den Gang modfattede Stilling under Forhandlingerne af et Lovforslag — om Margarineoven, som han satte en særlig Pris paa. Den er dog gennemført under dette Ministerium, og dersom han vil gøre sig den Ulejlighed at gennemse Bevillingerne paa Finansloven og se, hvor meget Bevillingerne til Landbruget ere voksende i den Tid, dette Ministerium har siddet, tror jeg, det ærede Medlem vil fortryde den Bestyrdning mod dette Ministerium, at det ikke har Interesse for Landbruget.

Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (B. Dinesen) gjorde nogle faa Bemærkninger om enkelte Punkter i det foreliggende Forslag, som have nogen Interesse for mig. Det ene var, at det ærede Medlem beklagede det meget ringe Overskud,

Statskrovene give. Det ærede Medlem har jo fuldstændig Ret i, at naar man sammenholder en Indtægt af halvtredje hundrede Tusinde Kr. med det Areal, der findes under Statskrovene, kommer man uregtelig til et sørgeligt lille Overskud pr. Tønde Land. Dette er givet. Men det maa jo erindres, at af disse noget over 100,000 Tdr. Land, der ligge under Statskrovene, er i Virkeligheden kun omtrent den ene Halvdel produktiv, medens den anden Halvdel koster dobbelt saa meget, som den indbringer. Denne anden Halvdel er de store Beplantningsdistrikter i Jylland. Naar man vil efterse Forholdet paa det foreliggende Forslag, bliver der tilnærmelsesvis en Indtægt af 86,000 Kr. og en Udgift af 188,000 Kr. for disse Distrikter i Jylland, og altsaa betaler den produktive Del disse Hundrede Tusinde Kroner til Plantningerne, og dette maa billigt lægges til, naar man vil undersøge, hvor meget Statskrovene give. Overskuddet maa altsaa forøges med disse 100,000 Kr., og Fordelingen maa finde Sted paa hele Arealen. Gør man det, vil der komme et noget forandret Facit ud. I øvrigt er det jo en noksom bekendt Sag, at Skovbrug i og for sig er en lidet rentabel Forretning, og for dette behøves der ikke at føres noget andet Bevis, end at man ikke blot her men ogsaa mange andre Steder har anset det for nødvendigt at tvinge Folk til at drive Skovbrug, til ikke at bruge den af Skov optagne Jord til andet end til Skov. Det vilde være langt fordelagtigere at bruge den paa anden Maade, og naar en Industri ikke har Betingelser i og for sig til at kunne konkurrere med andre, men den alligevel anses for nødvendig for Staten, for Samfundet i det hele, saa er der kun to Bæje at gaa, saa vidt jeg kan se. Den ene er den, man har fulgt her, at man har sagt, det der er Skov, skal vedblive at være Skov, ingen maa være ved Skovarealet. Den anden Bæje er den, der er fulgt i en stor Mængde andre Stater, at Staten er Hovedskovbrugeren, er Skovbruger i et saadant Omfang, at det private Skovbrug bliver om end ikke fuldstændig forsvindende, saa dog uden Betydning. En tredje Bæje vilde være den, at man i Stedet for vedblivende at fremtvinge Skovbrug der, hvor dette allerede tilfældigvis bestaar, fremskynder til Skovdyrkning ved Belønninger og Opmuntringer paa saadanne Steder, hvor det ellers ikke vilde kunne betale sig, og saa samtidig frigiver Benyttelsen af det nuværende Skovareal. Jeg maa dog endnu gøre den Bemærkning, at naar man vil være retfærdig